

Resumé

I de seneste år er store mængder musik blevet digitaliseret, og samtidig er der udviklet en række digitale audio content analysis (ACA)-metoder, der vha. algoritmer kan udregne såkaldte features, som estimerer aspekter af digital musik. Det giver musikvidenskaben en række nye muligheder. Men musikvidenskaben anvender stort set ikke disse metoder i dag. How to Think Music with Data undersøger, hvordan musikvidenskaben kan bruge ACA-metoder til at analysere større mængder musik, end man ville gøre manuelt.

I afhandlingen undersøger jeg ACA-metodernes praktiske og erkendelsesmæssige værdi ud fra 3 cases: I case 1 undersøger jeg maskinlærte features, der er designet til at estimere musiks intuitive kvaliteter. I case 2 undersøger og diskuterer jeg en allerede eksisterende musikalsk big data-analyse. Og i case 3 bruger jeg ACA-metoder til at assistere en analyse af 89 DJ sets.

ACA-metoder kan især være et middel for musikforskere til at få øje på ting, det ellers ville være svært at få øje på. De kan fx bruge teknikkerne til at stille nye spørgsmål, som kan undersøges med hjælp fra data. Og svarene på disse spørgsmål kan indgå som led i besvarelsen af kvalitative spørgsmål. Det kvantitative udelukker ikke det kvalitative. ACA-metoder kan både estimere gamle musikanalytiske mål, såsom tempo og toneart, men muliggør samtidig også nye musikalske mål. Der er dog et loft på omkring 70-85% korrekthed, hvad angår de traditionelle metoder. Dertil kommer, at ACA-metoder består af yderst komplicerede og uigennemsigtige algoritmer, og det besværliggør oversættelsen fra mål til musikanalyse. Derfor bliver analysen på det kvalitative plan upræcis og usikker - på trods af ellers præcise metoder. Hvis musikforskere vil udnytte fordelene ved ACA-metoder – og det er der mange gode grunde til – bliver de også nødt til at indstille sig på aldrig helt at kunne forstå sammenhængen mellem musik og ACA-mål.